

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

Družička k pronájmu

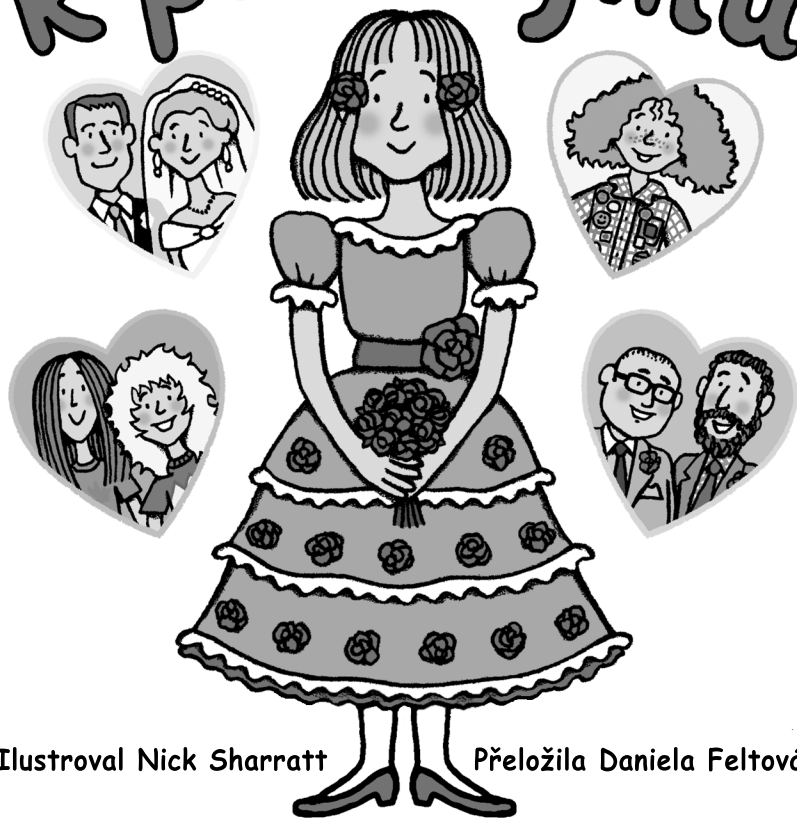
Bude si Tilly někdy moct obléknout šaty svých snů?

Družička
k pronájmu

Jacqueline Wilsonová

Družička k pronájmu

Ilustroval Nick Sharratt

Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 Jacqueline Wilson

Illustrations © 2016 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Rent a Bridesmaid*

(First published by Doubleday,

Penguin Random House Children's, London 2016)

přeložila © 2017 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, [LiamART](#)

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-946-6 (pdf)

*Sian Tolfreeové
s láskou*

1. kapitola

Tenhle příběh začíná šaty. Ale ne nějakými obyčejnými šaty, třeba kostkovanou školní uniformou nebo propínací šatovkou. Ani šatičkami na dětskou party nebo kostýmem na princeznu. Tohle jsou šaty pro družičku. Nejkrásnější družičkovské šaty na světě.

Jsou růžové. Není to taková ta křiklavá lízátková růžová. Je to mnohem světlejší a jemnější barva. Nevím, jestli jsem někdy měla malinovou zmrzlinu, ale je to přesně ten odstín: vanilková s několika červenými malinami, když se v ní rozmačkají a zamíchají, udělají tuhle krásnou růžovou. Šaty jsou hedvábné a tak hladké, že by je člověk pořád jen hladil. Balonkové rukávy a výstřih jsou lemované úzkou krajkou, v pase jsou hodně zabrané a mají širokánskou sukni se třemi volánky. Pod nimi je spodnička, taky růžová, ale trochu tmavší a lemovaná stejnou krajkou jako šaty.

Nejsou to moje šaty. Patří mé nejlepší kamarádce Matty. Obě se jmenujeme Matidla, jen nám tak nikdo neříká – s výjimkou slečny Hopeové, naší třídní, zvlášť když se na některou z nás zlobí. Což bývá nejčastěji

Matty. Je hrozně zlobivá a drzá, ale všichni ji mají rádi, i slečna Hopeová.

Nejradši ze všech ji mám já. Jsem šťastná jako blecha, že je to moje úplně nejlepší kamarádka. Před ní jsem žádnou nejlepší kamarádku neměla. Měla jsem prostě jen *kamarádky*. Nejčastěji jsem se kamarádila s Cathy a Amandou. Ty na mě vždycky byly moc hodné. Háček je v tom, že Cathy má ze všech holek nejradši Amandu a Amanda zase Cathy. Je to trochu depresivní, být u všech až na druhém místě.

Podle táty je to tím, že jsem do téhle školy přišla až ve třetí třídě, kdy už všechny holky nějakou nejlepší kamarádku měly. Jenže Matty přišla do Heathfieldské dokonce až ve čtvrté třídě, a přesto se prakticky všechny spolužačky hned chtěly stát její nejlepší kamarádkou, dokonce i Cathy a Amanda. Ale Matty si vybrala mě!

Stalo se to hned na začátku školního roku, úplně první den. Přišla ke mně a řekla: „Hej, ty, Matildo! Hádej, jak se jmenuju! Taký Matilda!“

Já to samozřejmě věděla, protože jsem slyšela, že jí tak paní učitelka říká, ale ze slušnosti jsem dělala, jako že to nevím.

„Vážně? To je super!“ odpověděla jsem, přestože to nic tak mimořádného není. Ve čtvrté třídě jsou dvě Ayeshy,

v páté dvě Eleanor a v šesté třídě dokonce *tři* holky, které se jmenují Jasmine.

Říkala jsem si, že to asi znělo hloupě. Tenkrát jsem se ještě před Matty hrozně styděla. Má ohnivě rudé kudrnaté vlasy, úplnou hřívu, krásné zelené oči a směšný pršáček posetý pihami. Na sobě měla naši obyčejnou modrobíle kostkovanou školní uniformu, ale připnula si na ni zepředu spoustu placek. Na nohou měla úžasné smaragdově zelené tenisky pošíité blýskavými flitry.

„Máš hezký placky a boty,“ řekla jsem obdivně.

Matty se zazubila. „Jsou hustý, vid’? Slečna Hopeová mi řekla, že se tady takovýhle věci nesměj nosit, ale nezlobila se na mě, protože jsem tu nová. Jak se ti líbí jméno Matilda?“

Pokrčila jsem rameny, protože jsem nevěděla, co bych na to odpověděla. Mně se moje jméno líbí. Hlavně kvůli tomu, že existuje krásná knížka o dívce jménem Matilda, která ráda čte. Já totiž taky ráda čtu. Těch knížek o Matildě mám doma šest, protože lidem připadá, že je to prostě skvělý nápad, dávat mi ji k narozeninám nebo k Vánocům.

„Je to hrozný jméno, vid’?“ řekla Matty. „Všichni mi ale říkaj Matty. Tobě taky?“

„Mně zase říkaj Tilly,“ odpověděla jsem.

„No jo, některý děcka z mý starý školy mi tak taky zkoušely říkat. Prej: *Tilly, Tilly, co tě čílí? Ta zrzavá palice uškrtila zajíce*. To jsem jim teda hodně rychle za-trhla. Tobě nevadí, když ti říkaj Tilly?“

„Ani ne.“

„Tak dobře. Vlastně by to byl asi trochu maglajz, kdyby nám oběma říkali Tilly. Sedneme si vedle sebe?“

„To bych byla moc ráda, ale o tom, kde kdo bude sedět, obvykle rozhoduje slečna Hopeová.“

„Tak to je v pohodě. Řeknu jí, že se stydím, protože jsem tu nová, a že potřebuju sedět vedle někoho hodnýho,“ prohlásila Matty.

Byla jsem moc ráda, že jsem podle ní hodná, ovšem ona rozhodně nebyla stydlivá. Přesto se jí nějak podařilo paní učitelku přesvědčit, a když skončilo vyučování, připadalo mi, že znám Matty celý život.

Hned jak zazvonilo na konec poslední hodiny, zeptala se mě: „Mohla bys jít k nám?“

„To by bylo super, ale nevadilo by to tvojí mámě?“

„Měla by radost, že mám novou nejlepší kamarádku,“ odpověděla.

Řekla to tak bezstarostně, a pro mě to přitom byla nejúžasnější věta, jakou jsem kdy slyšela. Vždyť tím řekla, že jsem její nejlepší kamarádka! Musela jsem se zatvářit překvapeně, protože do mě štouchla.

„*Jsm*e přece nejlepší kamarádky, ne?“ ujistila se.

„To jo! Jasně že jsme,“ přisvědčila jsem.

Nebylo těžké poznat Mattyinu mámu mezi všemi ostatními maminkami čekajícími u školních vrat. Měla hřívu ohnivě rudých kudrnatých vlasů a stejně tak i Mattyin mladší bráška. Líbilo se mi i jejich oblečení. Mattyina máma měla dlouhé zelené šaty,

černý sametový kabátek a fialové boty na klínu. Vypadala jako nějaká umělkyně a trochu mi připomínala moji mámu. Mattyin bráška měl na ruce šest barevných gumových náramků a na hlavě hnědou čepici s dvěma bambulemi, které vypadaly jako uši.

„Čau, mami!“ zavolala Matty a chytila mě za ruku. „Tohle je moje nejlepší kámoška Tilly. Pozvala jsem ji k nám!“

„To je báječný,“ řekla Mattyina máma a usmála se na mě. „Já jsem Angie. A kde je tvoje maminka, Tilly? Neměly bysme se jí zeptat, jestli ti to dovolí?“

„Moje máma... tady není,“ odpověděla jsem. „Ze školy mě vyzvedává teta Sue. To je tamhle ta paní v béžovém saku.“

Teta Sue měla béžové i kalhoty, béžový svetřík a béžové polobotky. K tomu béžové vlasy. Jediná výrazná věc na ní byla rtěnka. Snažila jsem se k ní moc nepřibližovat, protože jsem od ní nechtěla být umazaná. Byla pravým opakem Sylvie, máminy kamarádky z umělecké školy. Sylvie mě vyzvedávala z mojí staré školy. Vždycky chodila v černém a nosila spoustu náramků a měla vlasy do pasu, *modré* vlasy. Teď se mi po ní stýskalo.

„Tak se zeptáme tvý tety,“ navrhla Angie.

„To není moje opravdická teta – je to jen paní na hlídání,“ řekla jsem rychle.

„Ahoj, Sue,“ oslovila ji Angie, jako by se znaly celý život.

Teta Sue se zatvářila překvapeně. Je stará a potrpí si na to, aby se jí říkalo paní Brownová.

Angie si s ní hned začala povídat a vůbec si toho nevšimla.

„Vy chcete, aby k vám šla Tilly *ted*?“ podivila se teta Sue. „No, dnes se to moc nehodí, takhle narychlo. Možná někdy jindy.“

„Prosím, teto Sue,“ zaškemrala jsem. Co když žádné *někdy jindy* nebude? Co když si Matty najde nějakou jinou nejlepší kamarádku a pozve zítra na návštěvu ji místo mě?

„V tom případě se musíme zeptat tatínka, drahoušku,“ řekla teta Sue.

„Můžeme mu zavolat?“ zeptala jsem se.

„Myslím, že bychom ho neměly vyrušovat v práci.“

„Říkal mi, že mu můžu zavolat kdykoli,“ namítla jsem.

„No dobře, ale jen pokud se jedná o něco důležitého,“ připomněla mi teta Sue.

„Ale vždyť to *je* důležité!“ řekla Matty. „Prosím, zavolejte Tillyinu tátovi. Určitě mu to nebude vadit. No tak, teto Sue. Buď dobrá kámoška. Prosím, prosím, prosím.“ Chytila tetu Sue za bézovou ruku a prosebně se jí zadívala do očí.

Teta Sue není vysloveně přísná, ale musím vždycky udělat to, co mi řekne. Nikdy v životě se mi nepodařilo ji přemluvit. Jenže Matty to nějakým zázrakem dokázala.

„Tak dobře,“ řekla a usmála se na Matty.

Má jeden z těch starodávných mobilů, a navíc si ho často zapomíná nabít. Někdy dokonce zapomene, jak se s ním *telefonuje*. Když ho vylovila z kabelky, zatajila jsem dech, ale jí se nakonec *podařilo* dovolat se tátovi a všechno mu vysvětlit.

Potom mi mobil podala.

„Ahoj, tati. Mám novou nejlepší kamarádku, jmenuje se Matty – teda Matilda jako já – a prosím tě, mohla bych k ní jít na návštěvu?“ vychrlila jsem ze sebe.

Táta chtěl ještě mluvit s Mattyinou mámou a pak řekl, že můžu.

„Tak běž, a užij si to, koťátko,“ řekl.

Taky že jsem si to užila! Nikdy nezapomenu na tu první nádhernou návštěvu u Matty. Nabídli mi i svačinu. Teta Sue mi vždycky dává sklenici mléka a čokoládové sušenky. Mám sice mléko ráda a stejně tak čokoládové sušenky, ale je trochu nudné jíst to den co den. A když musí táta pracovat přesčas a nestihne být doma na večeři, teta Sue mi dělá pizzu z mikrovlnky.

„Já vím, že máš pizzu nejradši, Tilly,“ říká mi vždycky.

Já sice ráda chodím s tátou do pizzerie, jenže ty její zmrazené pizzy chutnají úplně jinak.

Angie nám nedala ani mléko, ani čokoládové sušenky, ani pizzu. Když jsme k nim přišli, dostali jsme bublinkovou vodu s plátkem pomeranče, sendvič s arašídovým máslem, syrovou mrkev a borůvky na talířku pro panenky. Mattyín bráška Lewis jedl borůvky pusou přímo z talířku a snědl jich daleko víc než jen třetinu.

„Lewisi! Neslintej nám na ty borůvky!“ okřikla ho Matty.

„Já nejsem Lewis. Jsem velkej hnědej medvěd,“ řekl Lewis a poklepal si na bambule na čepici představující uši. „Buď zticha, nebo tě sežeru, Matty!“

„Já nejsem Matty. Jsem lovec medvědů. Takže si dej bacha, abych si nedošla pro pušku,“ setřela ho Matty.

Chtěla, aby Lewis zůstal v kuchyni s mámou a my abychom si šly hrát do jejich pokoje.

„Já jdu taky,“ prohlásil Lewis.

„Ne, my tam chceme bejt samy,“ trvala na svém Matty.

„Nebud' sobec,“ přemlouval ji Lewis. „Ty chceš, abych si tam s váma hrál, vid', Tilly?“

Váhala jsem. On na mě prosebně koukal těma svýma velkýma hnědýma očima. Ráda bych řekla ano, ale nechtěla jsem naštvat Matty.

„Je to i můj pokoj,“ připomněl jí Lewis. „Takže tam můžu chodit, kdy chci, a ty mi v tom nemůžeš bránit.“

Matty vzdychla. „To je k zlosti. Lituju, že nemám svůj vlastní pokoj. Někdy mi fakt lezeš na nervy.“

Zato já jsem litovala, že nejsem v pokoji s *někým*. Můj pokoj se mi líbí. Táta mi ho vymaloval na bledě modro a koupil mi bílé závěsy s modrými hyacinty a povlaky

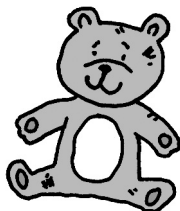
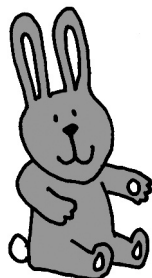
na peřiny se stejným vzorem. Dal mi dokonce i modrého plyšového králíka, který přes den spí na mém polštáři.

Ten králík se mi docela líbí, ale když mi táta dá pusku na dobrou noc, shodím ho na zem a obejmu

Proužka. To je starý odrbaný medvěd, kterého mám úplně odmalička. Míval proužkované

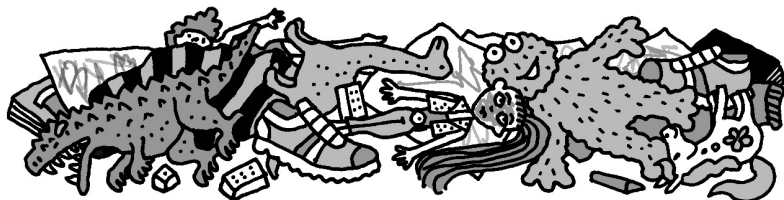
tričko, ale to už je hodně dávno.

Přestože je to krásný pokoj, je mi tam trochu smutno. Knihovnu mám plnou knížek a po mém prádelníku se procházejí moji porcelánoví pejscí a na nočním stolku mám fotku mámy v rámečku, ale to je tak všechno. Dřív jsem mívala na okenním parapetu všechny své panenky. Mohly z něj seskočit a hrát si se mnou, ale Cathy a Amanda se hrozně divily, že si ještě hraju s panenkami. Připadala jsem si hloupě, tak jsem je dala do dvou tašek a uložila na dno šatní skříně. O několik týdnů později jsem je zase vytáhla, protože se mi po nich moc stýskalo, jenže ony si už se mnou nehrály. Jen nehybně ležely jako nějaké mrtvoly. Bylo to hrozné. Občas nechá-

vám na zemi svůj blok a kolem něj rozházím fixy, aby to vypadalo, jako že ten pokoj někdo používá.

Zato tady nemohl nikdo pochybovat o tom, že Matty a Lewis svůj pokoj používají. Sice se přistěhovali teprve nedávno, ale už teď bylo v jejich pokoji hraček po kotníky: plyšáků, dílků lega, počmáraných papírů, starých panenek s očima a rty pomalovanými fixy, poníků, malých skřítků, plastových dinosaurů a knížek a v tom všem se ještě válelo všechno možné oblečení a boty. I jejich postele se topily pod vrstvou hraček a nedalo se poznat, jakou barvu mají jejich zdi, protože na nich viselo neuvěřitelné množství obrázků a plakátů.

„To je binec, co?“ řekla Matty a odkopla pár věcí, aby-
chom si měly kam sednout.

„Máma nám vyhrožuje, že nám to tu všechno vyhází,
když si nebudeme uklízet – ale nemyslí to vážně,“ řekl
Lewis a vylezl na horní postel palandy. Tam se posadil
a pohupoval nohama.

„Zlobí se tvoje máma kvůli nepořádku?“ zeptala se mě
Matty.

Zhluboka jsem se nadechla. „Ani ne,“ odpověděla jsem,
což byla vlastně pravda.

„Taaakže – co si zahrajeme?“

Nervózně jsem se zavrtěla, protože jsem nevěděla.
Když jsem byla u Cathy a Amandy, většinou jsme hrály
hry na jejich iPadech nebo si zkoušely lodičky s vysokým

podpatkem jejich maminek nebo se koukaly na YouTube na písničky a tančily podle videoklipů. Nevěděla jsem, co z toho by Matty ráda dělala.

„Zahrajeme si na princeznu bojovnici!“ navrhl Lewis.

„To je pro malý děcka,“ řekla Matty rychle.

„To teda není. Je to naše nejlepší hra. Pojdte si na to hrát,“ přemlouval nás Lewis. „Že si na to taky chceš hrát, Tilly?“

„Jestli bude hrát Matty,“ odpověděla jsem.

„Tak budeme hrát jen chvilku. Aby nás Lewis přestal otravovat. Ale nezapomeň, že to není moje vina, když ti to bude připadat trapný.“

Vůbec to nebylo trapné. Lewis měl pravdu. Hra na princeznu bojovnici *byla* nejlepší. Přesně tyhle hry jsem měla nejradši. Neznala jsem ovšem nikoho jiného, kdo by takové hry hrál – a už vůbec ne holky v našem věku.

Myslela jsem, že bude jen jedna princezna bojovnice a to bude Matty. Ta ale řekla, že princezny můžeme být obě a každá bude mít své vlastní království.

„Tohle je princezna Silačka,“ řekla Matty a vyhrabala panenku se zeleným obličejem a potetovanými rukama. „Ta vládne v Království příšer. A tohle bude její armáda.“

Vytahala ze zmrzliny na podlaze všechny dinosaury a trolly.

Lewis si vytáhl panenku, která měla zavřený oči zalepené marmeládou. „Tohle je moje panenka,“ prohlásil. „Je to Šípková Růžena a vládne v Polštářovém království. A tohle je její armáda.“ Vybral všechny plyšáky a naskládal je na dva polštáře a deku.

Potom se na mě oba s očekáváním zahleděli. Prohrábla jsem hromádku panenek. Byla tam jedna s fialovým obličejem a fialovými vlasy staženými do ohonu.

„Tohle je princezna Fiala a vládne Kouzelnému království fialovejch poníků,“ oznámila jsem. Vybrala jsem z hromady hraček poníky všech odstínů fialové a dala je pást na zelený župan. „Moje panenka má neviditelná křídla a její poníci taky, takže můžou létat, kdykoli se jim zachce.“

„Hej, ty to umíš hrát!“ zaradoval se Lewis.

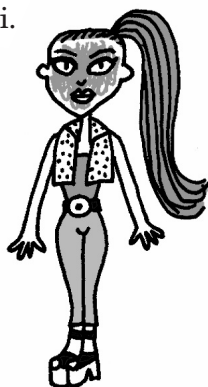
„Super, princezno Fialo,“ řekla Matty s úlevou. „Žádná z mejch kamarádek ve starý škole si neuměla takhle hrát. Takže bitva začíná!“

Princezna Silačka vedla své dinosaury po skalnatém povrchu svého království, tvořeném knížkami, a chystala se zaútočit na spící Šípkovou Růženu. Dinosauri a trollové vrčeli a cenili zuby, připraveni rozcupovat měkké plyšáky na kusy. Ale jakmile první dinosaur zaútočil, princezna se probudila, zamávala rukama ve vzduchu a zazpívala ukolébavku a princezna Silačka okamžitě upadla do hlubokého spánku, při kterém hlasitě chrápala, a dinosauri a trollové ztuhli s nohama ve vzduchu.

„Zaútoč na ně!“ sykla na mě princezna Silačka mezi chrápáním.

Princezna Fiala tedy nasedla na svého nejsilnějšího poníka a zaútočila zezadu na Šípkovou Růženu. Když se otočila, zamávala a začala zpívat ukolébavku, všichni poníci rychle odletěli z jejího dosahu, i když jsem jich pár nechala spadnout na zem a chrápat.

Pak se vzbudila princezna Silačka a začala dlouhá bitva. Dinosauri a trollové bojovali s poníky, zatímco

Šípková Růžena začala stavět kolem Polštářového království ochrannou zeď z lega.

Hráli jsme na princezny bojovnice hodně dlouho, až nás Angie zavolala na večeři. I ta byla výborná. Udělala domácí těstoviny se sýrovou omáčkou a k tomu salát a potom jsme si ještě dali maliny a zmrzlinu.

„Děkuju vám mockrát, paní Daviesová,“ řekla jsem blaženě. „Byla to mňamka.“

„To jsem ráda, že ti chutnalo, Tilly. A říkej mi Angie – to je takový přátelštější než paní Daviesová.“

Neřekla *teto* Angie, jako jsem musela říkat tetě Sue.

Mattyin táta Tom přišel domů na večeři. Chvilku si hrál s Matty a Lewisem v hale. Sledovala jsem je a litovala, že můj táta se mnou takhle neblbne. Pak mi začalo být smutno a chtěla jsem, aby už přišel. Všechny ty moje nepříjemné pocity se najednou vrátily. Co když měl nějakou nehodu? Co když se zničehonic rozhodl, že potřebuje čas jen sám pro sebe? Co když náhle ztratil paměť, úplně na mě zapomněl a někam odešel? Co bych dělala bez táty? Co by se mnou bylo?

Když mě pak táta v půl osmé přišel vyzvednout, vrhla jsem se k němu a objala ho ze všech sil. Za všechno jsme poděkovali a rozloučili se. V autě se mě táta zeptal:

„Co se děje, Tilly? Tobě se u nich nelíbilo? Matty snad není tak hodná, jak sis myslela?“

„Moc se mi u nich líbilo. A Matty je super kamarádka, nejlepší na světě,“ odpověděla jsem.

„Tak proč ses na mě tak vrhla? Připadala jsi mi úplně zoufalá.“

„Já – já jsem jen byla moc ráda, že tě vidím,“ zamumlala jsem.

„Ale jdi ty.“

Tátovi se zkroutil obličej. Nedokázala jsem poznat, jestli je šťastný, nebo smutný. Natáhl ruku a stiskl mi tu mou, ale pak musel zase rychle chytit volant.

Doma mi pak připadalo, že tam máme příliš velké ticho a pořádek.

Druhý den jsem se moc těšila do školy, ale zároveň jsem měla i trochu strach. Co když si to Matty rozmyslela a už mě nebude chtít za svou nejlepší kamarádku? Nechodila do jídelny na snídani, tak jsem jako obvykle seděla sama a jedla své křupinky a pak si četla knížku. Když jsem však vyšla na hřiště, Matty proběhla školními vraty a začala na mě křičet:

„Hej, Tilly! Včera to bylo super, vid’? Hraješ fakt dobře. A umíš vymyšlet skvělé věci. Že k nám zase brzo přijdeš? Máma říkala, že můžeš přijít, kdykoli budeš chtít.“

„To je senzace!“ zaradovala jsem se. I já jsem se cítila senzačně. Už jsem nebyla tou stydlivou tichou myškou, která má nějaké tajnosti. Byla jsem teď Mattyina nejlepší kamarádka Tilly a najednou ze mě byla velká holka plná života a energie, která *umí vymyšlet skvělé věci!*

Matty mě k nim pozvala hned ten den a já jsem moc chtěla jít, ale teta Sue řekla, že to je příliš brzo. Tentokrát mi ani nedovolila zavolat tátovi.

Litovala jsem, že je teta Sue tak přísná a panovačná. Vlastně jsem ji nikdy neměla moc ráda. Když jsme se přestěhovali do našeho nového domu a měla jsem začít chodit do školy, dal si táta inzerát:

HLEDÁM

hodnou a spolehlivou paní, která
by mohla každý den vyzvedávat
mou dceru ze školy a občas
jí zajistila svačinu či večeři.
Slušně zaplatím.

Sid, majitel krámků, kam si táta ten inzerát dal, nespokojeně mlaskl, když ho táta přinesl.

„To je zajímavý, jak se měněj časy. Dřív děcka chodily ze školy samy a svačinu si taky dělaly samy. No jo, no. Myslím, že asi moc odpovědí nedostaneš, ale naděje umírá poslední.“

První týden jsme nedostali žádnou odpověď. Pak nám napsala jedna stará paní – opravdu hodně stará paní na vozíčku, která měla naslouchátko a tlusté brýle. Tátovi nepřípadala vhodná ani předtím, než mu omylem přejela nohu. Chtěl někoho mladšího, jenže další člověk byl skoro až moc mladý. Byla to čtrnáctiletá dívka a jmenovala se Shelley.

Já jsem z ní byla úplně paf. Měla totiž blondaté vlasy, dokonalé obočí a krátkou minisukni. Táta si nebyl úplně jistý, ale řekl, že ji na týden vyzkoušíme. Musela jsem na ni vždycky čekat minimálně půl hodiny, protože jí vyučování končilo později, ale to mi nevadilo. Seděla jsem na školní zídce a četla si a občas si do knížky namalovala malý obrázek Matildy. Jenže v pátek po vyučování měla Shelley rande se svým klukem. Šla s ním do parku a na mě úplně zapomněla. Školní sekretářka musela zavolat tátovi, aby si mě vyzvedl, protože jsem tam čekala už přes hodinu. A to byl konec Shelley.

„Asi budeš muset chodit do družiny,“ vzdychl táta.

Do družiny jsem chodila ve staré škole, když máma odešla. Nenáviděla jsem to tam, protože jeden kluk, který se jmenoval Jeremy, mi pořád lámal tužky a pastelky a říkal hnusné věci o mojí mámě. Věděla jsem, že Jeremy v téhle škole není a že o mámě nikdo nic neví, a přesto mi bylo jasné, že bych to nenáviděla i tady. Stačilo, že jsem musela chodit před vyučováním na snídani do jídelny. Družina byla ještě delší a ve všech ohledech mnohem horší.

Nechápala jsem, proč bych nemohla dělat to, co podle Sida dělaly děti už před mnoha lety. Docela se mi líbila představa, že bych šla ze školy domů sama a tam si udělala k svačině sendvič. Uměla jsem taky toast se sýrem a v případě potřeby jsem uměla použít i otvírák. Prosila jsem a škemrala, ale táta řekl, že to nejde – a pak u nás zaklepala běžová paní Brownová a řekla, že přišla na inzerát. Byla docela stará, ale zase ne tak stará, že by jezdila na vozičku, a rozhodně nehrozilo, že by chodila do parku se svým klukem.

„Věřím, že nám to spolu bude báječně klapat,“ řekla, obdařila mě svým nejlepším úsměvem a pohlédla mě po rameni. „Říkej mi teto Sue.“

Táta prohlásil, že teta Sue je dárek z nebe. Pokud to byla pravda, vůbec jsem se tomu nedivila. Bůh byl určitě velice šťastný, že se jí zbavil. Zato já jsem teď byla k smrti otrávená, že místo k Matty musím jít k ní domů.

Když jsme ještě bydleli v našem starém domě a občas mě vyzvedávala Sylvie, protože máma nemohla, nechala mě malovat s ní. Bylo to opravdické malování s tubami plnými barev.

Sylvii vůbec nevadilo, pokud jsem barvami pokecala podlahu nebo si zmazala školní uniformu. A jen se smála, když jsem si zkoušela obarvit vlasy namodro, abych je měla jako ona.

U tety Sue malování nepřicházelo v úvahu, ale dovolila mi aspoň kreslit nebo vybarvovat. Nechávala jsem si u ní nějaké papíry a své druhé nejlepší fixy, tak jsem teď nakreslila obrázek gigantické bitvy tří princezen bojovnic a jejich armád.

„To je domácí úkol, Tilly?“ zeptala se teta Sue.

„Ne, to je jen obrázek.“

„Kreslíš to už hrozně dlouho, drahoušku. Co to bude?“

„Princezny,“ odpověděla jsem.

„Tak to bude krásné,“ zaradovala se teta Sue. „Když jsem byla malá, také jsem ráda kreslila princezny.“

Potom se mi ale šla podívat přes rameno, což je věc, kterou přímo nesnáším. Snažila jsem se zakrýt obrázek rukama. Byl však moc velký a moje ruce naopak moc malé.

„Propána,“ zděsila se teta Sue. „Proč mají ty princezny tak divné barvy? Ty nemáš růžový fix? A co je to kolem nich za příšery? A proč se navzájem koušou a ubližují si?“ Zdálo se, že ji to opravdu znepokojilo.

„To je prostě takovej obrázek,“ odbyla jsem ji a rychle zavřela svůj blok. „Můžu se teď koukat na televizi?“

Sledovaly jsme spolu *Míň je víc*. To je totiž její oblíbený pořad. Snažila se mě přimět uhádnout správnou odpověď. Nevěděla jsem nic. Ani ona neznala správné odpovědi, a přesto se na to ráda dívala. Mluvila o Alexandru Velikém a anglickém králi Richardovi, jako by to byli její nejlepší kamarádi.

Když si pro mě táta přijel, teta Sue mu začala něco mumlat, protože myslela, že ji neslyším. Zaslechla jsem slova „hodně divné“ a „násilnické“ a „znepokojující“.

V autě ani doma mi táta nic neřekl ani ten obrázek ne-

chtěl vidět. Když mi však přišel dát pusu na dobrou noc, sedl si vedle mě a zeptal se naoko ledabyle: „A jak se cítíš, Tilly?“

„Dobře,“ odpověděla jsem.

„Pořád se kamarádíš s Matty?“

„Jo. A dneska mě zase pozvala k nim na návštěvu! Jenže ta protivná teta Sue mi to nechtěla dovolit.“

„Nemůžeš přece chodit k Matty každé den.“

„Ona říká, že klidně můžu!“

„No jo, ale to by bylo neslušný. A navíc by se teta Sue mohla začít bát, že přijde o práci. Platím jí za to, že se o tebe stará.“

„Byla bych radši, kdybys platil Mattyčině mámě Angie!“

„Tak ty ses s nikým nepoprala?“

„Cože? Tati! Já se přece neperu!“

„A nikdo tě nešíkanuje?“

„Ne! Teda Cathy s Amandou jsou trochu protivný a říkají, že jsem pitomá, když se kamarádím s tou namyšlenou zrzkou, ale ony jen žárlej, protože teď je Matty *moje* nejlepší kamarádka.“

„A slečna Hopeová se na tebe nezlobí?“

„Ne. Při pracovkách mi řekla, že jsem udělala moc hezkou portmonku. Vyšla jsem na ni kočku. Říkala...“

„Ano? Co říkala?“

„Říkala, že by to byl hezkej dárek pro maminku.“

„Aha. No jo. Můžeš si ji třeba schovat a dát ji mámě, až se s ní příště uvidíš,“ navrhl táta.

Nic jsem na to neřekla. Ani táta už nic neříkal. Tak jsme tam jen seděli v tom mém divně tichém pokoji. Táta mi pak dal pusu na tvář a odešel dolů. Já jsem z postele vyhodila modrého králíka a objala Proužka.

Dlouho jsem nemohla usnout, tak jsem v duchu hrála svou oblíbenou hru. Nebyla tak vzrušující jako na princezny bojovnice. Byla to moje hra na svatbu.

Berou se v ní moje máma a můj táta. Máma má na sobě dlouhé bílé šaty, ve kterých je vidět její úzký pas. Dlouhé blondaté vlasy má vyčesané do drdolu přichyceného její sponkou s perličkami. Když jsem ji jednou sledovala, jak se maluje, dovolila mi si s tou sponkou hrát. Přejížděla jsem po ní prsty. Bylo moc příjemné cítit pod nimi ty malé bouličky. Tenkrát jsem si myslela, že to jsou opravdické perly, ale jsou umělé. Máma má v té mojí hře taky závoj, takový oslnivě bílý a krajkový. Chci totiž, aby tahle svatba byla co nejtradičnější.

Táta má na sobě elegantní oblek s dlouhým černým frakem a pruhovanými kalhotami. Pod frakem má i vestu z černého hedvábí vyšíváného zlatou nití. Táta tyhle elegantní obleky nikdy nenosil. Bylo těžké představit si ho v něčem jiném než v džínách nebo jeho obleku do práce, ale tohle je přece jeho svatba a já chci, aby mu to slušelo. Jeho košile musí být nažehlená a bílá jako poleva na dortu a jeho boty v duchu vždycky leštím, až jsou jako zrcadlo.

Potom musím obléknout i sebe, protože já jsem samozřejmě jejich družička. Mívám nejrůznější šaty. Někdy světle růžové, jindy hyacintově modré a pak třeba zase meruňkové. Pokud je zima, mám na sobě červený sameťový plášť lemovaný bílou kožešinou, i když si někdy říkám, jestli nevypadám jako Santa Claus. Ještě nikdy mě však nenapadlo obléknout se do malinově růžových šatů, což je nejlepší barva ze všech.

Potom jedeme bílou limuzínou do kostela. Všichni sousedé z Willow Road, kde jsme předtím bydleli, přicházejí k vrátkům, aby se na nás podívali. My jim máváme a odjíždíme. Víím, že nevěsty mají jezdit zvlášť, ale my jsme přece rodina, takže je normální, když jedeme společně.

Limuzína má tmavá okna. My vidíme ven, ale na nás nevidí nikdo. Táta se směje a říká: „Zavři oči, Tilly.“ Pak mámu obejmeme, ale opatrně, aby jí nepomačkal šaty, a dá jí takový ten dlouhý filmový polibek. Kdybych tuhle scénu chtěla nakreslit, udělala bych nad jejich hlavami tlusté cherubínky a kolem hlav svatozáře ze srdíček.

Pak přijíždíme ke kostelu. Táta vystupuje první a pomáhá vystoupit mámě. Já si přidržím svou širokánskou sukni, aby se mi nezachytila v autě. Potom slavnostně kráčíme do kostela, táta s mámou společně a já za nimi a nesu si svou družičkovskou kytíčku.

Kostel je plný hostů. Většina z nich jsou lidé, které jsme znali předtím, a děti ze staré školy. Někdy tam ještě přidám tetu Sue v tom jejím béžovém obleku a s legračním kloboukem na hlavě a slečnu Hopeovou v šatech, které nosí na třídní schůzky. Taky Cathy s Amandou v obyčejných šatech, jak se závistivě dívají na ty moje nádherné družičkovské. Dnes jsem ještě do první lavice posadila Matty, Lewise a Angie jako naše speciální hosty.

Táta s mámou si pak slíbí lásku, úctu a věrnost navždycky, a že se nikdy neopustí.

2. kapitola

Udělala jsem si do svého bloku speciální tabulku. Rozdělnila jsem stránku pomocí pravítka a propisky na sedm svislých políček a pak ještě vodorovnými čarami na spoustu čtverečků. Nahoru jsem napsala nadpis. Na každé písmenko jsem použila jinou barvu:

JE MATTY POŘÁD JEŠTĚ MOJE NEJLEPŠÍ KAMARÁDKA?

Sedm svislých sloupečků jsem označila dny v týdnu a pak jsem svým oblíbeným zeleným fixem udělala do prvního chlívěčku velkou fajfku.

Takhle jsem pokračovala den za dnem, týden za týdnem. Bylo to uklidňující. Kreslila jsem do toho bloku i další obrázky, ale říkala jsem si, že princezny bojovnice už tam radši dělat nebudu pro případ, že by do něj tajně nakoukla teta Sue a pak to řekla tátovi. Když jsem někdy chtěla předem vymyslet scénář k naší hře s Matty, kreslila jsem si nápady zezadu do školního sešitu. Brzo se dinosauři rozlezli na spodní linky většiny stránek.

Měli rozevřené tlamy a požírali řvoucí plyšáky a poníky. Ukázala jsem to Matty a na tu to udělalo obrovský dojem. Snažila se do svého sešitu taky nakreslit scénář k princeznám bojovnicím, ale její dinosauři vypadali jako velké tlusté kočičky. Nakonec vztekle vytrhla celý list.

A pak jsme jednoho dne do těch sešitů psali test z gramatiky. Já jsem opravila ten Mattyin a ona zase můj. Jí pravopis moc nejde, a tak jsem občas přimhouřila oči, abych to slovo neviděla pořádně, a odfajfkovala ho, jako že ho má správně. I já jsem sem tam udělala chybu, ale Matty byla ještě hodnější než já a dala mi deset bodů z deseti, jako to dělala skoro vždycky.

Paní učitelce to začalo být podezřelé a chtěla si ten test zkontrolovat v našich sešitech. Matty ten její vrátila a k tomu jí pěkně vynadala, ale můj si nechala u sebe a dlouho listovala stránkami. Rozbušilo se mi srdce. Bylo mi jasné, co si prohlíží.

Řekla, že po vyučování nemám hned odcházet. Matty tam zůstala se mnou, ale slečna Hopeová ji poslala na hřiště. Nervózně jsem přešlapovala z nohy na nohu.

„Prohlížela jsem si všechny ty obrázky ve tvém sešitě, Tilly,“ řekla slečna Hopeová.

„Promiňte, paní učitelko. Já vím, že do sešitů kreslit nesmíme. Už to nebudu dělat,“ drmolila jsem. „Můžu jít?“

„Počkej ještě chvílku. Ty kresby jsou... samé násilí,“ dodala.

„No... jsou to dinosauři. Ty *jsou* samý násilí,“ namítla jsem.

„To není pravda. Existovala spousta dinosaurů, kteří byli vegetariáni – naprosto mírumilovná zvířata žijící v harmonii s ostatními tvory.“

„No jo, ale ty moji jsou tyranosauři,“ vysvětlila jsem.

„Já nevěděla, že se tak zajímáš o dinosaury, Tilly,“ divila se slečna Hopeová.

„No jo, zajímám. Proto je pořád kreslím.“

„A jak se jmenuje tenhle šedý? A ten s těmi bodlinami na krku? A ten velký, co má v tlamě poníka?“

Matty jim říkala Šedák, Bodlák a Bolavej zub.

„Já si nemůžu vzpomenout,“ přiznala jsem.

„Nebyla jsi v přírodovědném muzeu v Kensingtonu na výstavě o dinosaurech?“ vyzvíдалa paní učitelka.

Zavrtěla jsem hlavou. Táta mě jednou vzal do Muzea královny Viktorie a prince Alberta v Kensingtonu a mně se docela líbily některé ty staré dřevěné panenky s celým šatníkem krásných oblečků. Jenomže pak jsme šli do obchodního domu Harrods a tam měli ještě mnohem krásnější panenky.

„Nebo jsi viděla nějaký film o dinosaurech?“ vyzvíдалa slečna Hopeová.

Znovu jsem zavrtěla hlavou.

Sklonila se ještě níž, ale už se vůbec nezlobila.

„Nezdají se ti někdy hrůzostrašné sny o dinosaurech?“

Hrůzostrašné sny se mi zdály docela často. Někdy o mémě. Někdy o tátovi, že zmizel. V poslední době byly většinou o tom, že se Matty se mnou přestala kamarádit, přestože jsem si každý večer odfajfkovala další chlívěček.

Slečna Hopeová teď byla nezvykle blízko. Najednou jsem ji viděla jako člověka, ne jen jako učitelku. Líbilo se mi, jak si vyčesávala vlasy nahoru do drdolu, že jí byly vidět uši. Nosila droboučké náušnice ve tvaru půlměsíce. Litovala jsem, že nemám propíchnuté uši a nemůžu taky nosit takovéhle půlměsíčkové náušnice. Přemýšlela

jsem, jestli jí nemám do ucha pošeptat všechna svá tajemství. Na malou chvilku mi připadalo, že by to šlo.

Pak jsem si to radši rozmyslela.

„Žádný hrůzostrašný sny o dinosaurech se mi nezdají,“ odpověděla jsem po pravdě.

Slečna Hopeová se na mě dlouho zkoumavě dívala. Pak jen kývla hlavou a pohládila mě po ruce.

„Dobře. Tak už běž,“ řekla.

Myslela jsem, že na všechno zapoměla, ale jednou ráno v dalším týdnu byla zrovna na hřišti, když mě táta vysazoval před školou.

„Mohl byste na slovíčko, pane Andrewsi?“ zavolala na něj.

Postávala jsem poblíž. Tentokrát jsem neslyšela, co si povídají, ale viděla jsem, jak se táta zamračil. Pohlédl na mě s ustaraným výrazem. Přestala jsem se bát a místo toho jsem se naštvála. Co si to slečna Hopeová dovoluje na mě tátovi žalovat a dělat mu starosti?

Vrhla jsem na tátův velký fotografický úsměv. Snažila jsem se ho uklidnit, ale tvářil se ještě ustaraněji. Možná si myslel, že na něj cením zuby, jako to dělají dinosauři na těch mých kresbách.

Chtěla jsem se k němu rozběhnout a říct mu, aby si nedělal starosti kvůli tomu, že hloupá slečna Hopeová a trapná teta Sue dělají z úplných blbostí kovbojku. Bohužel se mi to nepodařilo. Jakmile slečna Hopeová domluvila, táta si ukázal na hodinky, mávl na mě a odběhl. Věděla jsem, že beztak přijde do práce pozdě.

Slečna Hopeová se pokusila o povzbudivý úsměv. Neodvážila jsem se říct jí nahlas, co si o ní myslím, ale zamračila jsem se a odsupěla do jídelny na snídani.

Nasypala jsem si do misky kornfleksy a rozdrtila je lžící na malé zlaté drobký.

Když začalo vyučování, měla jsem pořád špatnou náladu. A ukázalo se, že Matty je taky naštvaná.

„Nikdy neuhodneš, co se stalo!“ vyhrkla.

„Co?“

„Máma si usmyslela, že půjdu na svatbu *za družičku*!“ zasténala. Obrátila oči v sloup a udělala celkově zoufalou grimasu.

„Za družičku? Ale to je hezký, ne?“

Před očima se mi objevily všechny mé družičkovské šaty ze hry na svatbu táty a mámy, jako by visely na šňůře na prádlo.

„Ne, to není ani trochu hezký! Je to příšerný! Hnusí se mi představa, že bych si musela oblíct družičkovský šaty a vypadat jak idiot. Řekla jsem mámě, že nejdu, jenže ona řekla, že musím, protože se vdává moje teta Ráchel – je to mámina mladší sestra a já jsem její neter, takže jí prej *musím* jít za družičku. A budu vypadat jak exot, protože teta Ráchel chce mít všechno bílý a růžový. Bude mít bílý šaty, ale ve vlasech chce mít růžový růžičky a svatební kytici bude mít taky z růžovejch růží. A já se sestřenicí si musíme vzít růžový šaty. *Růžový*, když mám zrzavý vlasy!“ A Matty pokračovala v nadávání až do zvonění, pak o všech přestávkách a vlastně i při vyučování.

Měly jsme ve dvojici vymyslet báseň o našich pocitech. Mohla to být láska, nenávisť, nebo strach. Nejdřív jsme si všichni měli pro inspiraci sepsat seznam věcí, které milujeme, nenávidíme, nebo kterých se bojíme.

Obyčejně mě sloh bavil, ale teď se mi vůbec nelíbilo, že máme psát o svých pocitech. Napsala jsem do sloupečku *Co nenávidím* „psaní hloupých básniček“.

„Přesně, taky mi to vadí,“ souhlasila Matty a připsala pod to „muset jít za družičku“.

Chvilí si něco mumlala a pak vítězně luskl prsty. „Už to mám! Poslouchej!“ A pyšně mi zarecitovala svou básničku:

*„Dám to do jedný věty:
Nechci bejt družička svý tety
v růžovějch šatech s volánkama,
který mi koupila máma,
abych byla jak strašák do zelí
na tý svatbě v neděli.“*

„Tak! Dobrý, ne?“ pochválila se.

„Ta svatba bude v neděli?“

„Ne, v sobotu, ale to by se mi nerýmovalo.“

„Není to moc krátký?“

„Tak tam něco přidej,“ navrhla Matty.

Napsala jsem tedy:

Přidám ještě jednu sloku,
protože jsem z toho v šoku.
Budu muset sedět u stolu,
jíst dorty a pít colu.
Možná ji vyleju na ty
své nemožné růžové šaty.

„Hezky!“ zaradovala se Matty. „Ještě mě namaluj, jak si ty šaty polejvám! A tetu Ráchel, jak na ni útočej dinosauri.“

„To nemůžu. Měla bych z toho průšvih. Slečna Ho-
peová dneska ráno řekla tátovi o těch dinosaurech, co
jsem malovala do školního sešitu,“ řekla jsem a začala
kreslit Matty.

„Ona na tebe žalovala jen proto, že sis čmárala do sešitu? To dělá každý!“

„Hm, já vím. Ale ona dělá vědu z toho, že to jsou dinosauři. A teta Sue taky. Ta totiž taky žalovala tátovi. Že prej jsou násilnický. Když člověk maluje obrázky, ve kterých je násilí, začnou si o tobě myslet, že jsi trochu blázen, a pošlou tě k jedné paní na kliniku,“ vysvětlila jsem.

„Ne, ne!“

„Jo, jo!“

„A jak to víš?“ zajímala se Matty.

Zaváhala jsem. Řekla jsem toho až moc. Nechtěla jsem, aby o mně Matty věděla všechno, i když to byla moje nejlepší kamarádka na světě.

„Prostě to vím,“ řekla jsem ne moc přesvědčivě.

„No jo, ale vždyť to nejsou tvoji dinosauři, jsou moji. Vlastně to jsou mazlíčci princezny Silačky. Všechny jsem si je vymyslela já. Řekni tátovi a slečně Hopeové a tý tvý tetě Sue, že to je moje vina,“ napadlo Matty.

„To radši ne, protože bys mohla mít průšvih i ty. A co kdyby táta řekl, že už si s tebou nesmím hrát?“ Cítila jsem, jak mi rudne obličej. „To bych nepřežila.“

„Já taky ne,“ přiznala Matty. „Ale neboj. Já myslím, že se nic nestane. Na žádnou kliniku tě nepošlou. Nedovolím jim to!“

To mě opravdu uklidnilo, přestože jsem věděla, že Matty by mě nedokázala ubránit před třemi dospělými. Když jsem pak po vyučování byla u tety Sue, nakreslila jsem úplně nejnórmálnější obrázek na světě – dům a zahradu se spoustou pečlivě vybarvených kyticek a na zelené trávě dvě holky, které se drží za ruce. Oběma jsem nakreslila hodně rozesmáté pusy a jedné zrzavé vlasy. Pak jsem vzala žlutý fix a přidělala nahoře velké slunce s paprsky a širokým úsměvem. Na ten dům jsem na modré vchodové dveře přimalovala půlkulatou schránku,

aby to vypadalo, jako že i ten dům se usmívá. Teta Sue se nade mnou sklonila. „To je ale krásný obrázek, miláčku!“ pochválila mě a nabídla mi další sušenku.

Když si mě přišel vyzvednout táta, řekla mi teta Sue: „Ukaž tatínkovi ten krásný obrázek, Tilly.“

Předvedla jsem mu ho a on se usmál. Večer však vypadal trochu nervózně, když za mnou přišel do mého pokoje. Chodil sem a tam, přejížděl prstem po všech knížkách a otáčel moje porcelánové psy na jednu a hned zase na druhou stranu. Na obrázek mámy se nepodíval. Nikdy se na něj nedíval.

Nakonec si sedl na okraj mé postele a modrého králíka si posadil na klín. „Ten tvůj obrázek s domečkem a holčičkama se mi moc líbí,“ začal a hned dodal: „Ale slečna Hopeová mi říkala, že jsi do učebnice kreslila nějaký příšery.“

„To byl jen sešit. Do sešitu si *smíme* kreslit,“ namítla jsem.

„Já vím. Slečna Hopeová se taky na tebe kvůli tomu nezlobí. Spíš si dělá starosti, jestli nemáš nějaký trápení,“ řekl táta.

„Žádný trápení nemám,“ prohlásila jsem. „Teď už ne.“

Když se stala ta věc s mámou, *hodně* jsem se trápila. Nej dřív jsem brečela, hlavně doma. Někdy jsem si sedla do máminy skříně jen kvůli těm pár šatům, které tam ještě visely a voněly po ní. Ale po nějaké době jsem došla zlost. Jednoho dne jsem se tak rozzuřila, že jsem ze zásuvky v kuchyňském stole vytáhla nůžky a rozstříhala

to mámino oblečení na malinkaté kousíčky. Taky jsem mámu nakreslila, hodně pečlivě. Dala jsem si záležet na každém vlasu, a dokonce jsem napsala i číslice na její hodinky. Potom jsem vzala černou voskovku a celou ji začmárala tak, že z ní nebylo vidět skoro vůbec nic.

Musela jsem pak jednou týdně chodit na kliniku a povídat si tam s nějakou paní. Chtěla, abych si hrála se všemi těmi malými panenkami v domečku pro panenky a s umělohmotnými panáčky na pískovišti. Připadalo mi hloupé hrát si tam před ní. Taky se jí líbilo, když jsem hodně kreslila. Nevynadala mi, když jsem malovala černou pastelkou. Jen si o tom se mnou povídala. Povídala si se mnou o mámě.

Nerada jsem s ní mluvila, zvlášť o mámě. Moje obrázky byly čím dál temnější. Někdy jsem malovala vodovkami a štětcem a obarvila jsem celou stránku načerno. Jednou jsem tam šla na záchod a snažila jsem se smýt všechnu černou barvu z rukou, když vtom z kabinky vyšla nějaká hrozně hubená holka a zavrtěla nade mnou hlavou.

„Jestli budeš pořád malovat ty černý věci, tak sem budeš chodit věčně,“ řekla a umyla si ruce.

„Podle nich to znamená, že máš vztek a všeho plný zuby. Fígl je v tom, že musíš malovat šťastný

obrázky. Usměvavý obličej a sluníčka a kočičky. Budou si pak myslet, že už ses s tím problémem vypořádala.“

Dál jsem si zamyšleně myla ruce. „Ty to taky tak děláš?“

„Jasně.“

„Tak proč sem pořád ještě chodíš?“ podivila jsem se.

„Protože nechci jíst.“

„A proč?“

„Prostě nechci. To neřeš. A už se mě na nic neptej. Jsi ještě horší než oni,“ zavrčela a pocákala mě.

Tak jsem ji taky pocákala. Vypadaly jsme, jako bychom vylezly z bazénu.

„Hele, už toho necháme. Ještě by si mysleli, že jsme se chtěly utopit v umyvadle,“ řekla ta hubená dívka.

Při příští návštěvě jsem se řídila její radou. Nakreslila jsem krajinu se sluníčkem. Byla dost ošklivá, protože jsem to udělala hodně rychle a modrá barva skla z nebe a rozpila se v zelené trávě a všechny černobílé krávy se rozpily do šedé – ale jejich růžové tlamy se pořád usmívaly.

I moje paní se usmála a řekla, že se jí ten obrázek *moc líbí*. Potom už jsem si dávala pozor, abych hrála i veselé a usměvavé hry. V domečku pro panenky se všechny panenky pusinkovaly a udělaly si hostinu s modelínovými dobrotami, které jedly z malinkatých talířků na malinkatém stolečku. Všechny plastové hračky na písku jsem naaranžovala do hezkého vzorku a dávala si dobrý pozor, abych nic nepohřbila v písku. Docela brzy nato si ta paní popovídala s tátou a pak už jsem na kliniku nemusela chodit.

Děsila jsem se představy, že bych se tam měla vrátit. Vždycky mě to totiž nutilo myslet na mámu.

„Tilly, stejská se ti pořád po mámě?“ zeptal se táta a objal mě jednou rukou.

Ve tváři měl takový napjatý výraz. Věděla jsem, že i on si nerad povídá o mámě.

„Vůbec se mi po ní nestejská,“ prohlásila jsem.

Oba jsme věděli, že je to lež, ale táta už se v tom dál neštoural. Přikryl mě dekou a dal mi pusku na dobrou noc. Já jsem si pak hrála hru na svatbu, dokud jsem ne-

usnula. Tentokrát jsem si sama sebe představovala v růžových šatech. Byl to ale špatný odstín růžové. Ještě jsem totiž neviděla ty Mattyiny malinově růžové šaty, protože zatím ani nebyly ušité. Druhý den ráno mi však Matty ve škole ukázala malý čtvereček hedvábné látky.

„Co to je? Nějakej kapesníček?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Ale ne, ty trdlo! To je vzorek látky na mý družičkovský šaty. Není to nejhnusnější barva na světě?“

„Mně připadá krásná,“ namítla jsem a pohladila látku.

„Tak jsi cvok. A měla bys vidět ty šaty. Budou mít *volánky*! A spodničku. Myslím, že si dokonce budu muset vzít růžový spodáry, představ si to!“

„Protože by to nebylo hezký, kdyby ti neladily. Vždyť pořád lítáš a děláš stojky. Teda na svatbě asi stojky dělat nebudeš, ale –“

„Tím bych si nebyla tak jistá. Hele, nebylo by to hustý, kdybych za tetou Ráchel dělala hvězdy, až půjde k oltáři?

Vsadím se, že by se všichni smáli.“ Maty si všimla, jak se tvářím. „To byl jen vtip, hlupáčku.“

„Člověk u tebe nikdy neví.“

„Máma mě dovlekla do domu jedné paní, co mi ty šaty šije, abych si je vyzkoušela. Umíš si představit, jak jsem vypadala trapně, když jsem tam stála jen v kalhotkách? A vtom strčila do dveří hlavu její dcera a vyplázla na mě jazyk.“

„Ta je teda drzá.“

„To jo. Ale já jsem se rozřehtala. Já bych udělala to

samý. Je s ní docela legrace. Chvilku jsme si povídaly, když naše mámy pily čaj. Jo, a víš co?“

„Co?“

„Máme skoro stejný jméno. Ona se jmenuje Martina, ale každé jí říká Marty. Matty a Marty! Není to kouzelný?“

„Ani ne,“ řekla jsem trochu ochraptěle. Pak jsem polkla. „Je to něco podobnýho jako to, že se my obě jmenujeme Matilda.“

„Hm, jenže Matty a Tilly zní úplně jinak. Kdežto Matty a Marty zní, jako bysme byly dvojčata nebo tak něco, chápeš?“

„Ne,“ řekla jsem a rychle změnila téma.

3. kapitola

Matty pak v jednom kuse mluvila o té její Marty. Musela si jít šaty vyzkoušet ještě dvakrát.

„Vsadím se, že to musí bejt děsná nuda,“ řekla jsem.

„To teda! Musím tam stát na stole a Martyina máma mě pomalu točí dokola a přitom špendlí okraj spodničky a šatů. Připadala jsem si jako ta tanečnice v mámině šperkovnici, co se točí pořád dokola. Tak jsem natáhla ruce a trochu zatančila – jen pár krůčků, jenže jsem byla moc blízko okraje a sletěla jsem. Koukni se, jaký mám modřiny!“

Matty si přímo tam, na školním hřišti, vyhrnula šaty. Spatřila jsem na jejím hubeném bílém stehně tmavofialovou modřinu. Viděla to i skupinka kluků, kteří tam hráli fotbal. Začali pokřikovat a hvízdát. Já bych umřela hanbou, ovšem Matty na ně udělala neslušný posunek. Slečna Hopeová měla zrovna službu a viděla to. Nespokojeně se na Matty zamračila, ale ta se k ní otočila zády.

„Mám ještě modřinu na zadku, ale tu tady teď asi ukazovat nemůžu,“ pokračovala. „Máma se mnou vůbec neměla soucit. Řekla, že si za to můžu sama, protože se

předvádím. Taky se za mě styděla, protože se ty pitomý šaty trochu roztrhly v pase.“

„Cože?!“

„Ale Martyina máma se vůbec nezlobila. Říkala, že to prasklo v místě, kde je to nabraný, a to se prej dá snadno spravit. Uklidňovala mámu, ať si nedělá starosti, a říkala, že její Marty taky pořád dělá blbosti. Prej jsme si tak podobný, že bysme mohli bejt dvojčata!“

„Vy vypadáte jako *dvojčata*?“ zeptala jsem se a rozbušilo se mi srdce. „Neříkala jsi, že má taky zrzavý vlasy.“

„To nemá – má takový blondatý kudrliny. My si ve skutečnosti *nej*sme podobný – spíš se stejně chováme.“

„My přece taky,“ připomněla jsem jí. „Děláme ty samý věci. Hrajeme si na princezny bojovnice a spoustu jinejch věcí.“

„To jo, ale nemáme podobný *povahy*, nebo snad jo?“

„Jak to myslíš?“ Můj hlas už zase zněl skřehotavě. Měla jsem na krajíčku.

„No že já jsem spíš jako kluk a hraju ráda fotbal a dělám čurbes a nesnáším takový ty načančany holčičkovský věci. Kdežto ty jsi úplně holčičkovská.“

„To teda nejsem! Jsem taky jako kluk!“ bránila jsem se. „A hraju fotbal.“

Když jsem někdy přišla k Matty a bylo teplo, nehrály jsme si v jejich pokoji. Chodili jsme s Lewisem na zahradu a tam jsme všichni tři hráli něco jako fotbal. Teda

spíš oni hráli a já běhala mezi nimi a marně se snažila strefit se do míče. I Lewis hrál líp než já. Ale *hrála jsem*.

„Fotbal ti vůbec nejde,“ připomněla mi Matty.

Pevně jsem zavřela oči, ale proti mé vůli mi vyklouzly dvě velké slzy.

„Co se stalo?“ zeptala se překvapeně Matty. „Proč brečíš?“

„Já nebrečím. Jen mi něco spadlo do oka.“ Začala jsem si je mnout.

„Neřekla jsem snad něco, co tě rozhodilo, že ne?“

„Ne,“ tvrdila jsem. „To víš, že ne.“

„Asi jo. Promiň,“ omluvila se Matty a objala mě jednou rukou. „Chceš k nám dneska přijít na návštěvu?“

Chtěla jsem moc, ale teta Sue mi pořád říkala, že nesmím v jednom kuse chodit k Matty. Říkala, že by to bylo „fópa“, čemuž jsem nerozuměla. A taky řekla, že bych teď měla Matty pozvat zase já.

Ta představa mě vyděsila. Myslím, že by Matty nevdalo jíst sušenky a nejspíš by snědla i pizzu, kdyby táta nedorazil včas, ale u tety Sue by se jí určitě vůbec nelíbilo. Nebylo tam žádné místo na hraní. Musely bychom sedět v obýváku, kde to zatuchle páchlo starým nábytkem. A dívat se s ní na všechny ty její televizní kvízy. Na zahradě bychom si hrát nemohly, protože strejda Eric nemá rád, když mu někdo běhá po tom jeho přepečlivě posekaném trávníku, a navíc by měl strach o své růže.

Táta mi navrhl, abych tedy pozvala Matty některou sobotu, až bude doma. To se mi ale taky moc nezdálo. Náš nový dům je tak tichý. Skoro se zdá, jako by tu ani žádná rodina nebydlela. Připomínal spíš obchod s nábytkem. A navíc by se Matty začala zajímat, kde je moje máma.

Už se mě na spoustu věcí vyptávala. Proč prý chodím každý den k tetě Sue? Na to bylo snadné odpovědět. Řekla jsem, že máma je v práci. Matty se zajímala, co

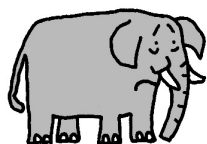
dělá. Řekla jsem, že je malířka a má svůj vlastní ateliér. Kdysi totiž namalovala spoustu obrazů. Táta je sundal ze zdi našeho starého domu, zabalil je do bublinkového obalu a nechal je odvézt stěhováky spolu s nábytkem, ale v našem novém domě už je nepověsil. Doteď jsou vzadu v garáži, pořád v tom bublinkovém obalu.

Matty moc zajímal ten mámin vymyšlený ateliér.

„Vezmeš mě tam někdy? Moc ráda bych viděla ateliér opravdický malířky,“ škemrala.

„Ráda bych tě tam vzala, jenže mámě hrozně vadí, když ji někdo vyrušuje,“ řekla jsem rozpačitě a rychle změnila téma.

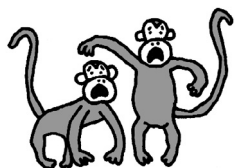
Po nějaké době se mě Matty na mámu ptát přestala, což byla velká úleva. Přemýšlela jsem, jestli by nebylo lepší, kdyby nás táta vzal některou sobotu na výlet. To by pak nemusela chodit k nám domů. Uvažovala jsem o všech místech, kam berou tatínkové své děti. Do nějakého nákupního centra? Ba ne, to dělají spíš mámy. Do kina? Spousta dětí ze čtvrté třídy už byla v kině na nějakém 3D filmu o dinosaurech a hrozně se jim všem líbil – jenže já jsem se už na dinosaury koukat nechtěla. A co kdybychom šli do zoo?

Když jsme se sem přistěhovali, táta mě bral do zoologické každý víkend. Tenkrát to pro mě byl obrovský zážitek, ale po nějaké době mi zvířata začala připadat smutná a deprimující.

Vrásčitý obličej slona vypadal přímo truchlivě, tygr nervózně chodil sem

a tam, opice vyděšeně vřeštěly. Dokonce i komická kolébavá chůze tučňáků mě rozesmutnila, protože mi připadalo, jako by je bolely nohy. Od té doby už jsem do zoologické nechtěla.

